

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Reinhard Nagel

Strona pozwana: Swiss International Air Lines AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przewoźnik lotniczy może dokonać potrącenia zawsze, czy też możliwość potrącenia uzależniona jest od tego, czy prawo krajowe je dopuszcza lub czy sąd uzna je za słuszne?
- 2) W przypadku, gdy znajduje zastosowanie prawo krajowe lub do sądu należy wydanie rozstrzygnięcia decyzji uznaniowej: Czy odszkodowanie na podstawie art. 7 rozporządzenia⁽¹⁾ ma na celu jedynie wynagrodzenie niedogodności i straty czasu doznanych przez pasażerów wskutek odwołania lotu, czy też również naprawienie szkód materialnych?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Sibiu (Rumunia)
w dniu 6 marca 2017 r. – Liviu Petru Lupean, Oana Andreea Lupean/OTP BAAK NYRT
reprezentowany przez OTPBANK SA reprezentowany przez Sucursala Sibiu, OTP BAAK NYRT
reprezentowany przez OTPBANK SA**

(Sprawa C-119/17)

(2017/C 178/08)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Sibiu

Strony

Strona skarżąca: Liviu Petru Lupean, Oana Andreea Lupean

Strona pozwana: OTP BAAK NYRT reprezentowany przez OTPBANK SA reprezentowany przez Sucursala Sibiu, OTP BAAK NYRT reprezentowany przez OTPBANK SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 93/[1]3/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich⁽¹⁾, w związku z ogólną zasadą „in dubio pro consumer”, wynikającą z art. 5 ust. 1 zdanie drugie tej dyrektywy, i orzecznictwem Unii, należy interpretować w ten sposób, że warunki umowy kredytu bankowego:
  - które przyznają kredytobiorcy kwotę pieniężną wyrażoną w jednej walucie (walucie obcej) i zobowiązują go do jej spłaty w tej samej walucie (walucie obcej), lecz z okoliczności towarzyszących zawarciu i realizacji umowy kredytu wynika, że w rzeczywistości została udostępniona kwota w innej walucie oraz że waluta rozliczeniowa została zastosowana jedynie wirtualnie i do celów obliczenia kredytu;
  - które przenoszą całe ryzyko związane z oceną zewnętrznej i/lub wewnętrznej wartości waluty rozliczeniowej stosowanej wirtualnie (waluty obcej) na kredytobiorcę (konsumenta), pomimo iż otrzymał on inną walutę płatności, rzeczywiście wykorzystaną;
  - które nakładają zobowiązanie pieniężne na konsumenta do zapłaty, w ramach rat kredytowych, kwot wynikających z różnicy między ratami obliczonymi w walucie rozliczeniowej wirtualnie oferowanej kredytobiorcy a ratami obliczonymi w walucie płatności rzeczywiście wykorzystanej;

- które nakładają zobowiązanie pieniężne na konsumenta do zapłaty, w ramach rat kredytowych, kwot wynikających z różnicy między ratami obliczonymi w walucie rozliczeniowej wirtualnie oferowanej kredytobiorcy a ratami obliczonymi w walucie płatności rzeczywiście wykorzystanej;

mogą być uznane za nieuczciwe?

- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na to pytanie, jakie kryteria jest zobowiązany zastosować sąd krajowy celem zbadania tego ewentualnie nieuczciwego charakteru w odniesieniu do sytuacji faktycznej opisanej w pierwszym pytaniu?
- 3) Czy warunki opisane w pierwszym pytaniu mogą być uważane za niewchodzące w zakres głównego przedmiotu umowy kredytu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993 L 95, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vergabekammer Südbayern
(Niemcy) w dniu 10 marca 2017 r. – Vossloh Laeis GmbH/Stadtwerke München GmbH**

(Sprawa C-124/17)

(2017/C 178/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Vergabekammer Südbayern

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca: Vossloh Laeis GmbH

Przeciwnik wniosku: Stadtwerke München GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uregulowanie państwa członkowskiego – według którego warunkiem skuteczności wskazania przez wykonawcę podjętych środków naprawczych jest to, że wyjaśnia on fakty i okoliczności związane są z przestępstwem lub wykroczeniem i powstała w wyniku tego szkoda nie tylko w ramach aktywnej współpracy z organami śledczymi, lecz również w ramach współpracy z instytucją zamawiającą, jest zgodne z postanowieniami art. 80 dyrektywy 2014/25/UE ⁽¹⁾ w związku z art. 57 ust. 6 akapit drugi dyrektywy 2014/24/UE ⁽²⁾?
- 2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie a): czy art. 57 ust. 6 akapit drugi dyrektywy 2014/24/UE należy w związku z tym interpretować w ten sposób, że dany podmiot gospodarczy dla uznania skuteczności podjętych przez niego środków naprawczych jest zobowiązany wobec instytucji zamawiającej do udzielenia wyjaśnień na temat stanu rzeczy w takim zakresie, aby instytucja ta mogła sama ocenić, czy podjęte środki (techniczne, organizacyjne i kadrowe a także rekompensata szkody) są odpowiednie i wystarczające?
- 3) Dla dobrowolnych podstaw wykluczenia, które uregulowano w art. 57 ust. 4 dyrektywy 2014/24/UE maksymalny okres lub termin dla wykluczenia wynosi zgodnie z art. 57 ust. 7 dyrektywy 2014/24/UE trzy lata, licząc od danego wydarzenia. Czy pod danym wydarzeniem należy rozumieć zaistnienie wymienionych w art. 57 ust. 4 dyrektywy 2014/24/UE podstaw wykluczenia, czy też chodzi tu o moment, od którego instytucja zamawiająca dysponuje pewną i potwierdzoną wiedzą o wystąpieniu podstawy wykluczenia?